

sayı eksi on bir - ağustos

paha biçilemez

fütursuz

fanzin

ralulofed ucnunos

sonuncu defolular

müşkülpesent taraflarınıza taraf
olmaya geliyoruz

yazdığınız yazdığınızı sandığınız
ve adına yeraltı dediğiniz
fanzinlerin sayfaları kadar
inceltmeye geliyoruz ruhlarınızı

ruh demişken

ruhunuz yeraltına musalla taşı bile olamayacak kadar kaliteli
yeraltından değil madenin keşfedilmediği işlenmeye yüz tuttuğu
münferit diplerden geliyoruz

binevâ küflü yazılarınıza zeytinyağı dökmeye
geliyoruz

çoğunluğumuza azınlık katmaya yeki değil hiçliği saymayı
unutarak geliyoruz

sırtımızdan düşen bin parçayla geliyoruz

merdivenleri çamurlu ayaklarıyla tırmanmayı topluma biat etmiş
rutubetli kafaların nemli sözlerine tapan onu yaşantı öncülü
sayan varsayımlarınızı varlığınıza armağan etmeye geliyoruz

peki niye yazıyoruz

iyiyi rahatsız etmek kötüyü haklı kılmak için yazıyoruz yok
etmek çok etmek için yazıyoruz

iğrençliğin değerine değer katmak klişeleri yıkmak bombalamak
için yazıyoruz

yeni yeraltı edebiyatını inşa etmek için sözü ve dinamitleri
ortak vakitte fitillemek için yazıyoruz yıkmak ve yerine
yenisini koymak için

bozmak dağıtmak çürütmek için yazıyoruz

çıkın şu aralıktan görmüyor musunuz

yazıyoruz

neyse defolu öncüllerimiz

kuralsızlığı demirbaş kural kabul eder

güzelliğin sadelikte gizlendiğini düşünür

büyük harfi dışlar bünyesinde barındırmaz

*sonuncusu olan bu ebedi topluluk bugüne ve yarına tepki
düne olan saygısıyla saygı duyulmayı bekler*

sonuncu defolu okunduğunda kendini bulan herkesindir

ölçsüzlüğü öncül kılar kafiyeyi duyguda besler

şair anlatılanı değil anlayanını hedefler

soyut nesnelere canlılık katar

*kendinden bir şeyler barındırdığını düşündüğü her konu
hakkında mutlaka bir söylemi vardır*

peki neden sonuncu defolular

*her zaman söylediğimiz ve söyleyeceğimiz gibi sonuncu defoluyu
sonuncu defolu yapan geçmişe tepki değil saygı günümüzde
şairliğin adını kirletmiş kimlik şairlere dur demeye geldik ve
hatta kimliksizlere kimlik kazandırmaya çivisi çıkmış dünyanın
defosunu yapmaya geldik içimize attığımız yutkunduğumuz yırtık
cümlelerimize yaptığımız defoları anlatan ve katili olduğumuz
harflerin anısına kurulan bu ebedi hareketin özgür düşünebilen
kimselere ihtiyacı vardır bizim değil sözün özü bu akım onu
üstlenen sırtlayan herkesindir şimdilik bu kadar yeterli en
kısa zamanda buluşabilmek dileğiyle*

size bir masal anlatmaya geldim

küçük bir kızı

masum

hiçbir yetişkinin elde edemeyeceği kadar

ama isteyenlerin çalabildiği kadar

bir büyücü giriyor hayatına

kız bu koca adam o ağladığında hep yanında olduğu için ona güveniyor ve onu en çok o güldürdüğü içinde onu seviyor

aslında bu korkunç adam saf olan her şeyi biriktirmek istiyor

bir gün küçük kıza onu çok sevdiğini fısıldıyor

ve onu lanetliyor

küçük kız bir cümlenin ne kadar öldürücü olabileceğinden habersiz büyüyor

büyücü kızın büyümesine hep yardım ediyor

onu hiç bırakmıyor çünkü ondan çaldıkça

kız her gün daha masum kalıyor

kız kadın oluyor

ve bir erkek ona seni seviyorum diye fısıldıyor

kadının tüyleri diken diken oluyor

anlıyor ki

büyücü tüketemeyeceği bu masumiyete hep sahip kalmak için kızın kalbini mühürlüyor

o gün bugündür

güzel evlerde

güzel kıyafetlerin içinde

lüks ve parlak olan her şeye sahipken

saçlarını minik bir pencereden sarkıtıp birinin onu duymasını
bekler

bazı masallar yüzyıllar öncesine ve uzak diyarlara ait
değildir

büyücüm

bana korkunç şeyler yaşatarak iyilere inanmamamı ve kötülere
şaşırmamayı öğrettin

eğer ki sözlerin ya da ellerin bana bir daha dokunacaksa bu
sefer öldürmek için olsun

ya saçını uzat ya da kuleden atla yoksa asla özgür
olamayacaksın

modern rapunzellere sevgiyle

kim olduğum üzerine

bir ayağı diğerlerinden kısa bir bar taburesi

iki tane ellilik bayat fıstık bolca sigara

üzerine konuşulabilecek onca güzel konu

hatırına içilebilecek onca acımız vardı oysa

döndü ve gözlerini bana dikerek dedi ki sen kimsin de bu kadar
vurdum duymaz olabiliyorsun

kale alıp cevap vermezdim ama onca sevişmişliğimiz vardı ve
ben kim olduğumu çok iyi biliyordum

ben dedim

kendi mezarına çelenk koyan ilk insan

gözleri devrildi burnundan nefes verdi ve dedi ki yine
edebiyat

hayır dedim bu sefer hayat

o ne demek dedi

ben dedim

her şeyden çok sevdiğim kadını kaybettim

ve bundan daha kötü ne olabilir ki

on şubattı beni terk ettiğin de

ve her sevgililer gününde

ona en sevdiği çiçeklerden alan ben

bu sefer beni terk ettiği yere gittim

gözlerimi kapattım ve siyah bir çelenk bıraktım

ben dedim

kendi mezarına çelenk koyan ilk insan

hadi bir sigara daha içelim

o gece
sabaha var
hava kara
yüzün ak

deniz yakın
yeşillerin üstünde
göz göze
ruhlar tanışık önceden

zamanı teslim ettim mısraların üstüne
direttin bana her meselede
keşke dinleseydim seni
şimdi düşlerdesin

düşlerimde gözlerin
dişlerimde sözlerin

ege yalavaç

dibini sıyırdım son anıların
tadı yüreğimde kalan zamanın
son kez kelam eyledim hokkabazlara
yolda kalmış düşlerin simsarına

sabah olup hayırlı olacak dediler
oysa hayrımda buldum şerri
feryat etmeden huysuzdum zaten
huyumu bilmez oldum şimdi

adım adım kaçtım hayatımdan
dönüşü tabutla süslenmiş mabedime
kaçarken yazdım fermanımı
kar yağmıştı gönlüme dondu kelimelerim
her gece aşka hecelerim

osman keskin

yalnızdım
bütün gece emmişim şişeleri
ve
akşamdan kalma bir sabahı kucaklıyordum
gözümün aldığı her şey acı olarak saplanıyordu beynime
uyku lükstü kramp gibi saplanan düşüncelerimin arasında
düzenli geçirdiğim bunalım nöbetlerimin birindeyim
insanların *her şey yolundaymış* gibi davranmaları bir davet
oluyordu bu sürecime
odamda günler geçiriyor bu şekilde devam ettirebiliyordum
ancak
akışın içinde mola verdiğim bu duraklarda anlamaya
çalışıyordum
dışarıda neler olup bittiğini
yatağıma uzanır saklanırdım günler haftaları kovalardı
ve benim izlemekten başka bir seçeneğim yoktu
kendi yöntemlerimle severdim üstesinden gelmeyi hayatın ve
günler sonra çıktığımda deliğimden silahımı alır elime
başlardım sayfalara sıkmaya
olup bitenin ve verdiğim savaşın en özel anı olurdu yazmak
seviyordum yalnız savaşmayı etrafımda birbirinden beslenen
insanlara rağmen

umut can çetinöz

16 kasım 2015

iniltilerin arasında
peydahlanırken cinayet
gözleri mavi bir melek
cenneti yakmayı düşünüyordu
arafta kalmış bütün yalnız ruhlara isyanını anlatıyordu
cinneti için asker topluyordu
ben ise şeytan ile rus ruleti oynuyordum
kaybedecek bir aklım bile yok korkmuyordum
sadece beynimin duvarda oluşturacağı
sürreal tabloyu merak ediyordum
saatler benim için intiharı
gözleri mavi olan melek için isyanı
senin için kayboluşu gösteriyordu
tanrı durumdan habersiz miydi
bilmiyorum sadece ben rus ruletini kaybettim
melek ihanete uğradı
ve sen gittin
diyeceklerim bu kadar
hâkim bey çocuk parkına asın beni

amen

paskalya tavşanı

koştum durdum bekledim

gelmene yetecek kadar süre umutlarımı hayallerimi hiçe sayarak bekledim

gelmedin sen gelmeyince mutluluktan bahsettiler bana mutluluğun nefretten doğduğunu unutarak

gülümsediler

insanlar acı çekerken

acı çekenini hiçe sayarak mutluluk sandıkları şeyi kaybetmekten korkarak yaşadılar

yaşamına son veren bir adamı hiçe saydılar

bir nebze belki bir nebze acı çekmeyiz diye her geçen gün kendilerini avuttular

bırakın ben yaşayacağım dedim

kıskandılar acılarımdan kaçmadığım mutluluğu kovalamadığım her geçen gün nefretimi kıskandılar

bir tek sen kıskanmadın

aslında bu defa kıskanan bendim

yıldızların bile yanında sönük kalacağı zarafetini

ulaşılmaz olanın o eşsiz azametli ihtişamlı yolunda karşı gelmeye çalıştım

varlığına her meydan okumamda

dokundu nefesin en ince duygularla ruhuma

artık ne koşabiliyorum ne durabiliyorum

varlığına karşı gelerek dizlerimin üstüne çökmüş

azap içinde kabulleniyorum nefesini

ve kıskanıyorum ruhunun asilliğini

elalem

hani şu torununa *helal süt emmişinden* kız arayan sana da bu sebepten uğrayan üstteki komşu teyze

eksik olmasın bi kap yemek vermek uğruna giriş çıkışını gözetleyen alt çapraz da olur tabii

içindeki sanatçıyı duvarına yaptığı coşkulu tezahüratıyla destekleyen yan daireye ne demeli

öte yandan ayın kaçı olduğu fark etmeksizin her görüşünde muhakkak kiradan haber eden muhterem ev sahibesi

bi de havaların yolların ve şüphesiz mahallenin nabzını tutan diline kuvvet apartman görevlisi

peğkiiii üç beş uğradın az lakırdı ettin diye *çabasına sağlık* feysbuktan bulup ekleyen

bi de mahcup sonraki gidişine bunu dillendiren çiğ köfteci abi

heh şimdi bildin

diyorum ki

eller

pek alem

osman

bereket versin
işler tıklarında
benim gözümde
babamın gözündeysen
yan gel yat osman
yaranamam
dağlar benim olsa
ağa olsam
paşa olsam
ah babam
ah osman

ufuk türkyılmaz

seslerimizin hakkında

geçmişe doğru dönen bir tekerin içindeyim
koşarıktan değil lakin
yolculuk için uçmayı seçtim
zira geçmişe dönmenin yolu uçmakmış
ya da varlığım hayallerimle eş değer olarak varmış
kelimeleri bükebildiğim kadar adammışım
yanlış söyledim yine
ben meğer kadınmışım
insan fark etmiyor işte
bir sokaktan geçerken üzerinde onlarca göz hissetmeden önce
ama konu bu değil
söylediklerim

konu ne
demeye mecbur ettiyse önce beni affedin
sonra ellerimden tutarsanız sevinirim
benimkisi sakarlıktan
ama insansızlıktan yürüyemeyenleri kolay seçerim
alışmışım cilalamaya
uzun zamandır konuşamam bundan
anlamlar doğuracak *deyecek* kadar
geçmişe yolculuk edelim
biliyor musunuz ben yeni öğrendim
içimizden geçenler büyük derslerdi
kaçırdıklarımız oldu
doğru başlamanın yolu çocuk gibi başlamak işte
siz diyin doğru yol sevmektir diye
ben derim sevgi bu kadar mühimse neden hepsi yerlerde
tuz gibi şansızlık dökülüyor yine

soruyorum

benimle gelir misin diye

mühim olan sevgi çünkü yüzler hatırlanmaz

hani o zaman da

hatırlayacak geçmişi edindikten sonra

acıların edilgenliğini öğrenerek büyüdüm

yeniden çocuk olmak hiç istemem

babası yüzünden konuşmayanlar büyüklerinden devamlı gol
yiyenler

onlar işte çocuklar

yanına vardığımda çocuğun elini tutacağım

sonrası yine bir ders

hadi kaçmalı

geç oldu

ışık düşmüş olmalı zamanın içine

çokyüzlü

yarım mıyız eksik mi

aynı şeyler mi

belki de değildir

sorulması gereken binlerce soru arasından en mühim olanlar
bunlar mı

peki ya son soru

nedir gerçek

çıkamazlarla doluyuz ömrümüzün her saniyesinde

ufacık ama dolambaçlı yollarımız var kimimizin virajları
oldukça keskin

bazılarımızın yollarıysa oldukça sakın şöyle bir sağa çekelim
de soluklanalım en iyisi

mis gibi hava

börtü böcek sesinden başka tek gürültü varsa o da aklımla
kalbimin sonsuz savaşının kılıç sesleri

duyabiliyor musunuz yine kan kusuyor zavallı kalp

yine yenik ama bir daha olsa savaşır gibi bakıyor

bazen bazen de kucaklaşıyorlar bütün bu olanlardan sonra akıl
sarıp sarmalamış yatırmış omzuna kalbi

savaş yok gürültü bitmiş kuş gibi hafif hissediyorum

dahası hissedebiliyorum

türk filmlerindeki aşıklar gibiler ve tam da fotoğraflanması
gereken bi kare

nedir gerçek

aklımız hep seçemediğimiz kalpte mi kalacak sorulması gereken
sorular listemizin başrolünde bugün

mantığına hükmedemeyen sahip çıkabilir mi eşsiz bir sevgiye

yeşil elma

çocukluğuma geri döndüm dün hatta hiç yaşamadığım bir çocukluk yaşadım belki de keyifli bir kış akşamı ülkemin herhangi bir yöresinde ufak bir köy dışı kerpiç içi ahşap buz gibi eski mi eski bir ev birkaç keyifli arkadaş sobayı yakmaya çalışan bir grup soba yakmamış insan sonunda sobayı yaktık sobamız hem bizi hem içimizi ısıtıyor sobanın üstünde birkaç parça portakal kabuğu var portakalın ısındığındaki o nefis kokusu odaya yayılıyor sohbet muhabbetten sonra insanlar uyudular ben kağıt ve kalemim ile kaldım buraya gelirken tedarikliydim yanıma 3 parça kağıt ve birkaç kalem almıştım odada sadece 3 dostun nefes alışveriş sesleri ve sobanın ilham verici çıtırtısı var kafamın içindeki ses gittikçe yükseliyor yazmak istiyorum belli belirsiz karalamak kaybettiğim şeylere kaybettiklerimize insan bazen çok derin düşünüyor akıllılıkla delilik arasındaki mesafeye yaklaşırcasına derin gereklimi derin düşünmek yoksa sadece gelişine mi yaşamalı mutluyum mutlu olacaksam yapayım mı demeli yoksa mantığıma uymuyor yapmayayım mı pencereden bir ses geliyor irkiliyorum pencere ile kerpiç arasındaki boşluktan gelen bir ıslık sesi sadece içimden bir ses hadi kalk üstünü değiştir çık dışarı donduran bu havada gez istanbulda bulamayacağın temiz havayı ciğerlerinin taa içine çek diyor yapamıyorum içimden gelen sesi dinlersem mutlu olurum belki biliyorum fakat mantığım izin vermiyor hani nerde kaldı bizim cesaretimiz hani biz çılgındık falan mutlu olacağımız şeyleri gelişine yapardık vah halimize kendimize bile yalan söyler olduk vesselam kalkıyorum sobanın içine bakıyorum kenardan bir odun alıyorum elime ve bir kahraman edası ile sobanın içine atıyorum çocuklar üşümesin sobamız yine harlanıyor üstündeki ufak deliği açıyor yanına uzanıyor ve o delikten tavana yansıyan ışığı seyre dalıyorum bizim zor yetiştiğimiz bizden sonra gelecek neslin belki köylerde bile göremeyecekleri bir manzara bu keyfini çıkarıyorum yalnızlık yok bu gece etrafta beni es geçti bugün belki de hayret özlerim ama aksatma bir gece ayrılık kafi yarın gel ihmal etme sobanın sıcaklığı sadece beni değil ruhumu da ısıttı bu gece çok mesudum lakin aklıma bir kelime düşüyor dönüp duruyor aniden devamlı susmadan *kaybetmek* düşüneduruyorum ne demek bu kaybetmek hangisi kaybeder insanların kaç çeşit kaybetme şekli var bilmiyorum bu gece derin düşünmek istemiyorum sadece keyif almak istiyorum şundan yanımdaki poşetten bir yeşil elma çıkarıyorum kağıdı kalemi usulca kenara bırakıp sobanın yansıyan ışığına karşı elmamı ısırıyorum

hayat kurtarışı

hayat için
biraz geç
bir o kadar da erken
hayat
bir kaleci
ölüm ise
tutamadığı gol belki
yatan hayaller
ve hayatlar
kupon deyil
kupondan fazlasılar
gerçekten bahsediyorum
kağıtlardan deyil
bir yaz günüydü
herkes mutluydu
peki kaleci
hayattan burun yiyordu
kum saha
golden fazla
yatanlar çirkef
atanlar
herkesten atarlı

maktûlî

ruh eşitliđi

imparatorlarla kunduracıların ruhları eş kalıptan çıkmaktadır
kıralların gördükleri işlerin önemine ve ağırlığına bakalım
bu işlerin önemli ve ağır sebeplere dayandığını sanırız
yanlış

bizi işe süren işten alıkoyan sebepler onlar için de aynıdır
bizi komşumuzla kavgaya sürükleyen sebep hükümdarları savaşa
sürükler

uşağınıza dayak atmanıza sebebolan şey kırالا bütün bir
milleti mahvettirebilir

onların istekleri de bizimkiler kadar sudandır
ama kudretleri daha fazladır

kıral da dilenci de aynı iştahla acıkırlar

michael de montaigne

řiir yazın

yazinyollayin@gmail.com

veya

@futursuzfanzin